

Csillogó fekete lemezeken

KÖNYVKRITIKA - KÖVETÉSI TÁVOLSÁG - LXVI. évfolyam, 48. szám, 2022. december 2.

► *Michael Chabon: Telegraph Avenue. Fordította Pék Zoltán. 21. Század Kiadó, Budapest, 2022, 510 oldal, 5490 Ft*

Talán szerencsés együttállás, hogy a *Telegraph Avenue*-nak, megint csak mindent tekintetbe véve, mégsem feltétlenül a voltaképpeni narratívája a legszembetűnőbb és leglátványosabb vonatkozása. 2004 nyarát írjuk, de az időben úgy harminc-negyven évet visszalépve ott dübörög, kattog, harsog és zakatol a könyvben egy egész korszak képzete, nagyjából a tömegkultúrából származtatott elemek, dalok és slágerek formájában, jellegzetesen fekete bakelitlemezekről (mégiscsak egy régivágású lemezbolt körül forognak az események), de tévéreklámok, filmek, korabeli sorozatok, képregények, illusztrációk, fényképek, újságcikkek, fanzine-ok, magazinok is hatalmas mennyiségben, sokszor valóságos tárgyak a hatvanas-hetvenes-nyolcvanas évekből, mindaz, ami a következő évezred középosztálybeli átlagemberének elméjében és környezetében egy-egy dologról vagy emléktöredékről ezzel a korszakkal, a benne leélt élethez kapcsolódóan felmerül. És nagyjából a tömegkultúra uralja ugyan a *Telegraph Avenue* intellektuális világát, mégis helyet kap e világban az elitkultúra jó néhány eleme is, Marcus Aureliustól Quentin Tarantinóig, egyáltalán nem az átlagamerikai módon - a tömegkulturális és a kulturális allúziók mögül is mintha a kortárs amerikai irodalom leghasonlíthatatlanabb *wonderboy*-a (hogy a *Fenegyerekek* eredeti angol címét alkalmazzam itt), Michael Chabon kukucskálna felénk.